

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 8Cdo/275/2019
Identifikačné číslo spisu: 1210223743
Dátum vydania rozhodnutia: 27.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Oľga Trnková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1210223743.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu B. N., bývajúceho v Z., zastúpeného Mgr. Martinom Černákom, advokátom v Bratislave, Zochova 5, proti žalovanej Slovenskému plynárenskému priemyslu, a. s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 44/a, zastúpenej Advokátskou kanceláriou MGA IURIS s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pri prachárni 10, v mene a na účet ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Martin Gajarský, o určenie, že žalobca má právo na doplatenie mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8 C 200/2010, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. mája 2019 sp. zn. 10 Co 31/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 12. júna 2017 č. k. 8 C 200/2010-386 žalobu, ktorou sa žalobca domáhal určenia, že má právo na doplatenie mzdy za výkon práce druhého pracovníka pracovnej dvojice, zamietol. Žalovanej voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa v konaní domáhal určenia, že má právo na rovnakú základnú mzdu ako p. X. a určenia, že má právo na doplatenie mzdy za výkon práce druhého pracovníka pracovnej dvojice. Aj keď v žalobe neuviedol právnu kvalifikáciu uplatnených nárokov, z neskorších jeho podaní je zrejmé, že sa domáhal ochrany proti porušovaniu zásad rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona. Uvedené konštatoval aj krajský súd v uznesení, ktorým zrušil rozsudok súdu prvej inštancie práve z dôvodu, že sa jedná o žalobu podľa antidiskriminačného zákona a to v oboch uplatnených nárokoch, z ktorého dôvodu žalobca nemusel preukazovať naliehavý právny záujem na požadovanom určení. Následne prvoinštančný súd žalobu zamietol a krajský súd na odvolanie žalobcu potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou zamietol žalobu na určenie, že má právo na rovnakú základnú mzdu ako p. X. a teda v tejto časti nadobudol rozsudok právoplatnosť. Predmetom konania zostal už len druhý uplatnený nárok, t. j. nárok na určenie, že žalobca má nárok na doplatenie mzdy za druhého pracovníka pracovnej dvojice. V tejto časti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a v rozsahu zrušenia mu vrátil vec na ďalšie konanie. Keďže ohľadom prvého nároku žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal porušenie zásady rovnakého zaobchádzania pri jeho

odmeňovaní, preukázalo sa, že žalovaná sa žiadnej diskriminácie nedopustila, to isté sa vzťahuje aj na druhý uplatnený nárok. Dôvody zamietnutia druhého nároku sú totožné ako dôvody uvádzané v predchádzajúcom rozhodnutí, pre ktoré bola zamietnutá žaloba o určenie, že žalobca má nárok na rovnakú základnú mzdu ako p. X.. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom 30. mája 2019 sp. zn. 10 Co 31/2019 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil so správnym právnym záverom prvoinštančného súdu, že žalobca nepreukázal žiadne porušenie zásady rovnakého zaobchádzania pri jeho odmeňovaní, pri ktorom postupoval v súlade s pracovnou zmluvou z 3. novembra 2004. Z tejto vyplýva, že jeho základná mzda bola dohodnutá v sume 18 000 Sk (597,49 €) mesačne s pohyblivou zložkou mzdy pri plnom pracovnom úväzku vo výške 20 % zo základnej mzdy, keď vôbec nie je zrejmé, na základe akých skutkových okolností si žalobca nárok na doplatenie mzdy za výkon druhého pracovníka pracovnej dvojice uplatnil, keďže takýto nárok žalobcovi nevyplýva z uzavretej pracovnej zmluvy a ani z kolektívnej zmluvy žalovaného na rok 2004. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaná v konaní preukázala identické odmeňovanie jej zamestnancov zaradených do pracovných dvojíc a najmä preukázala, že v prípade neprítomnosti jedného z dvojice, prítomnému zamestnancovi nárok na mzdu neprítomného zamestnanca nevznikol. Námietku žalobcu v o vzťahu k odôvodneniu rozsudku súdu prvej inštancie považoval za nedôvodnú, keď sa súd prvej inštancie správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, z dôvodu ktorého sa odvolací súd obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov rozsudku a ako vecne správny ho potvrdil. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Za dôvody podania dovolania označil skutočnosť, že nesprávnym procesným postupom mu odvolací súd znemožnil uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP) ako aj skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP). Následne poukázal na to, čoho sa v konaní domáhal a z akého dôvodu, na odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších inštancií, na zásadnú zmenu upravujúcu procesné podmienky pri plnení dôkaznej povinnosti strán sporu v súvislosti s antidiskriminačnými spormi novelou zákona č. 365/2004 Z. z. účinnej ku dňu 31. marca 2008, a ktorou došlo k transformácii čl. 10 Smernice Rady 2000/78 z 27. novembra 2000. Rozviedol otázku rozdelenia dôkazného bremena, pravidlo tzv. obráteného dôkazného bremena, keď aj v predmetnej veci mal sťažené postavenie a v čom videl porušenie zásady rovnakého zaobchádzania. Citoval príslušné ustanovenia zákona č. 365/2004 Z. z., čl. 14, čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, judikatúru Európskeho súdneho dvora v súvislosti s povinnosťou nediskriminovať v zamestnaní. Podľa jeho názoru, ak súd prvej inštancie prijal záver, že neuniesol dôkazné bremeno z dôvodu, že nepreukázal porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, ktorým postupom súd na neho kládol prísnejšie požiadavky, ako vyplývajú z platnej právnej úpravy, čím ho zaťažil dôkazným bremenom neprimeraným jeho postaveniu. Odvolaciemu súdu takýto postup neprekážal, preto nepostupoval správne, ak rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a nezrušil ho. Uvedeným postupom bolo porušené jeho právo na spravodlivý súdny proces, právo na súdnu ochranu ako aj právo na rovnosť strán sporu.

4. Žalovaná navrhla dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný

opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade dovolací súd prioritne posudzoval prípustnosť dovolania, t. j. či boli splnené podmienky stanovené zákonom pre vecné prejednanie dovolania.

10. V Civilnom sporovom poriadku sú jednotlivé podmienky prípustnosti dovolania upravené nasledovne: v ustanoveniach § 420 až § 423 je upravený prípustný predmet, v ustanovení § 427 je stanovená lehota na podanie dovolania, v ustanovení § 428 sú stanovené náležitosti dovolania a v ustanovení § 424 až § 426 sú upravené osoby, ktoré sú oprávnené podať dovolanie.

11. Žalobca podal dovolanie z dôvodu, že nesprávnym procesným postupom odvolacieho súdu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces (§ 420 písm. f/ CSP).

12. Citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie vecí za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

13. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou tohto práva je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (pozri napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

14. Žalobca v dovolaní namietal, že súd ho zaťažil dôkazným bremenom neprimeraným jeho postaveniu, t. j. dospel k záveru, že neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal porušenie zásady rovného zaobchádzania, ktorým postupom bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že na základe vykonaného dokazovania súdy dospeli „aj“ k záveru, že žalovaná sa žiadneho porušenia zásady rovného zaobchádzania voči žalobcovi nedopustila. V odôvodneniach svojich rozhodnutí citovali príslušné ustanovenia zákona č. 365/2004 Z. z., z ktorých vyplývajú osobitosti znášania dôkazného bremena pri tzv. antidiskriminačných sporoch, v ktorých je žalovaný povinný preukázať, že zásadu rovnakého zaobchádzania neporušil (11 ADZ - tzv. prenesené dôkazné bremeno).

15. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že žalobca neopodstatnene namieta, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP).

16. Podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

17. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1. 1. 1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na ne nadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017, prijatý ako judikát R 71/2018).

18. Nevyhnutným predpokladom pre posúdenie prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 CSP je riadne vymedzenie tohto dovolacieho dôvodu z hľadiska § 432 ods. 2 CSP.

19. Len konkrétne označenie právnej otázky, ktorú podľa dovolateľa riešil odvolací súd nesprávne, umožňuje dovolaciemu súdu posúdiť, či ide skutočne o otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a či sa pri jej riešení odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP), alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. c/ CSP).

20. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnu otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

21. Žalobca v súvislosti s dovolacím dôvodom uvedeným v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP však neformuloval žiadnu právnu otázku (vo svojom dovolaní iba formálne odkazuje na cit. ustanovenia a nesúhlasí s právnym posúdením veci odvolacím súdom). Z obsahu jeho dovolania potom vyplýva, že „len“ nesúhlasí so záverom o nedôvodnosti uplatneného nároku avšak tak robí bez konkrétneho vymedzenia právnej otázky, na ktorej malo závisieť rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Z dovolania tak nie je zrejmé, akú právnu otázku dovolateľ chce riešiť, keď túto jasne nekonkretizoval, a tak následne ani dovolací súd nemohol vyhodnotiť, či táto právna otázka už bola dovolacím súdom vyriešená alebo nie.

22. Ako už bolo uvedené, otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť procesnou stranou vymedzená v dovolaní jasným, určitým, zrozumiteľným spôsobom, ktorý umožňuje posúdiť prípustnosť (prípadne aj dôvodnosť) dovolania. Pokiaľ dovolateľ v dovolaní nevymedzí právnu otázku a nevysvetlí potrebu, aby dovolací súd túto otázku vyriešil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a akú jej naliehavosť mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá doposiaľ nebola riešená (príp. bola riešená rozdielne) a z tohto pohľadu rozhodnúť o prípustnosti dovolania; v

opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 28/2017).

23. Iba samotné nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, bez vymedzenia právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená, na prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, nepostačuje. Polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, či vyhodnotením skutkového stavu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu skutkovej alebo právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (por. sp. zn. 1 Cdo 36/2017, 2 Cdo 5/2017, 3 Cdo 74/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017).

24. Pokiaľ žalobca v ďalšom namietal i skutkové závery odvolacieho súdu (konkrétne spôsob hodnotenia dôkazov odvolacím súdom), dovolací súd uvádza, že tieto nie je oprávnený preskúmať, pretože v zmysle § 442 CSP je viazaný skutkovým stavom, z ktorého vychádzal odvolací súd. Dovolací súd nie je treťou inštanciou a preto sa ním nemožno domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštalácie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ani nedostatočne zistený skutkový stav veci a nesprávne vyhodnotenie dôkazov, nie je dôvodom, ktorým by došlo k znemožneniu realizácie procesných oprávnení strán sporu a teda nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (por. R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012).

25. Ako však už bolo uvedené vyššie, iba samotné namietané nesprávne právne posúdenie veci, nie je dôvodom prípustnosti dovolania podľa § 421 CSP. I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení veci (v nedôvodnosti uplatneného nároku) boli prípadne aj opodstatnené, žalobcom vytýkané okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 CSP. Z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je totiž relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ táto nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ ide o otázku zásadného právneho významu, t. j. takú, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov SR a f/ vždy musí ísť o otázku právnu, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prípustné.

26. Najvyšší súd preto dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je podľa § 420 písm. f/ CSP procesne prípustné a žalobca nevymedzil relevantnú právnu otázku podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Preto najvyšší súd jeho dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ a f/ CSP.

27. O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

28. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.